

तेषां प्रियां प्रार्थयतो न ते भुवि गत्वा दिवं वा शरणं भविष्यति । न वर्तते कीचकते दृशा शुभं या तेन सञ्जीवनमर्थं
येत । ४१०

इति श्रीमहाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि कीचककृष्णासंवादे तृदशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ प्रत्याख्यातो राजपुत्र्या सुदेष्णा कीचकोऽब्रवीत् । अमर्यादेन कामेन घोरेणाभिपरिसुतः ।

॥ कीचक उवाच ॥ यथा कैकेयि सैरिन्ध्री समेयान्तद्विधोयतां । येनोपायेन सैरिन्ध्री भजेन्मां गजगामिनी । तां सुदेष्णे परी
प्लुख मोहात् प्राणान् प्रहासिषं ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तस्य सा वज्रशः श्रुत्वा वाचं विलपतस्तदा । विराटमहिषी देवी कृपाञ्चक्रे मनस्विनी ।

स्वमन्त्रमभिसन्धाय तस्यार्थमनुचिन्त्य च । उद्योगञ्चैव कृष्णायाः सुदेष्णा मृतमब्रवीत् ।

॥ सुदेष्णावाच ॥ पर्वणि त्वं समुद्दिश्य सुरामन्त्रञ्च कारय । तत्रैनां प्रेषयिष्यामि सुराहारीं तवान्तिकं । ४१५

तत्र सम्प्रेषितामेनां विजने निरवयहे । सान्वयेथा यथाकामं सान्वयमाना रमेद्यदि ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्तः स विनिष्क्रम्य भगिन्या वचनान्तदा । सुरामाहारयामास राजाहं सुपरिष्कृतां ।

मत्स्यांश्च विविधाकारान् बह्वेष्टोच्चावचान्तदा । कारयामास कुशैरन्नपानं सुशोभनं ।

तस्मिन्कृते तदा देवी कीचकेनोपमन्त्रिता । सुदेष्णा प्रेषयामास सैरिन्ध्रीं कीचकालयं ।

॥ सुदेष्णावाच ॥ उत्तिष्ठ गच्छ सैरिन्ध्री कीचकस्य निवेशनं । पानमानय कल्याणि पिपासा मां प्रबाधते । ४२०

॥ सैरिन्ध्र्युवाच ॥ न गच्छेयमहं तस्य राजपुत्रि निवेशनं । तमेव राज्ञि जानासि यथा स निरपत्रपः ।

न चाहमनवद्याङ्गि तव वेश्मनि भाविनि । कामवृत्ता भविष्यामि पतोनां व्यभिचारिणी ।

त्वं चैव देवि जानासि यथा स समयः कृतः । प्रविशन्त्या मया पूर्वं तव वेश्मनि भाविनि ।

कीचकस्तु सुकेशान्ते मूढो मदनदर्पितः । सोऽवमंस्थति मां दृष्ट्वा न यास्ये तत्र शोभने ।

सन्ति वज्रयस्तव प्रेष्टा राजपुत्रि वशानुगाः । अन्यां प्रेषय भद्रन्ते स हि मामवमंस्थते । ४२५

॥ सुदेष्णावाच ॥ नैवं त्वां जातु हिंस्यात्स इतः संप्रेषिता मया । इत्युक्ता प्रददौ पात्रं सपिधानं हिरण्मयं ।

सा शङ्कमाना रुदती देवं शरणमीयुषी । प्रातिष्ठत सुराहारी कीचकस्य निवेशनं ।

॥ सैरिन्ध्र्युवाच ॥ यथाऽहमन्यं भर्तृभ्या नाभिजानामि कञ्चन । तेन सत्येन मां प्राप्तां माकुर्यात् कीचको वशे ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ उपातिष्ठत सा सूर्यं मुहूर्त्तमबलां ततः । स तस्यास्तनूमध्यायाः सर्वं सूर्योऽवबुद्धवान् ।

अन्तर्हितं ततस्तस्या रक्षो रक्षार्थमादिशत् । तच्चैनां नाजहान्तत्र सर्वावस्थास्वनिन्दितां । ४३०

तां मृगोमिव संचस्तां दृष्ट्वा कृष्णां समीपगां । उदतिष्ठन्मुदा सूतो नावं लब्ध्वेव पारगः ।

इति श्रीमहाभारते विराटपर्वणि कीचकवधपर्वणि द्रौपदीसुराहरणे पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

॥ कीचक उवाच ॥ स्वागतं ते सुकेशान्ते सुव्युष्टा रजनी मम । स्वामिनी त्वमनुप्राप्ता प्रकुरुष्व मम प्रियं ।

सुवर्णमालाः कम्बूश्च कुण्डले परिहाटके । नानापत्तनजे शुभ्रे मणिरत्नञ्च शोभनं ।

आहरन्तु च वस्त्राणि कौशिकान्यजिनानि च । अस्ति मे शयनं दिव्यं त्वदर्थमुपकल्पितं । एहि तत्र मया सार्द्धं पिवस्व मधु
माधवीं ।